

— Охо, наистина, белег. Попипни, Оленце.
— Да, да — с уплах потвърди тя и, като си дръпна ръката, отстрани се бърже и седна на креслото.

— Туй сина на Овеновата задница ме на гости тжй.

— Какво е туй? Каква Овенова задница.

— Та нима ти го не знаеш?

Аз бех страшно поразен, че Мишо не знае такава знаменитост от нашия край.

— Един боец има такъв у планинците. Месар, по прекор Овенова задница. Той се счита у тях пржв. А от наша страна пржв е хлебаря Колобков. Той сжщо не му се дава. Ето сина на Овеновата задница ме удари с гривня.

— Какво нящо е туй гривня? Гривеник¹⁾ ли?

— Не, гривеникът е малък и сребрен, а туй беше бакърна гривня, пжк още и стара. А те са ей такива тежки. Той скрил гривня в юмрука си и маха. Туй е запретино в боевете трябва честно, тжй само с юмрук. Само че не я намериха у него след туй, а то за такъвиз работи неговите хора сами ще го убият.

— Но каква е тая работа? На бой се бият редица срещу редица, — повтори Мишо, комуто се бяха харесали тия думи — а полицията нищо ли?

— Буташниците нагледват за реда, щото всичко да бжде честно изпжлнено.

Гривеник е народно название на сребърна монета на стойност един лев.

— Буташниците, полицейски стражари ли са?

— Да, просто полицейски буташници. Та ето, — продължавах аз своето повестуване като виждах, че те с внимание ме слушат, — отпърво започват децата, а след туй, ако нашите или тяхните надвиват, идват на помощ по-големите. И от другата страна сжщото. Тогава малки е излизат зад редицата, и започват да се бжхтят момците, а след тях мъжете, даже и старци се явяват.

— И се бжхтят лошо?

— А как мислиш? Тжй се бжхтят един друг, че ей-ей. Случва се, че и ребрата си строшват.

— Чуваш ли, Оленце, и ребрата си трошат, — с уплах и заедно с туй с вжзторг се обжрна към сестра си Мишо.

— Ами какво става с тия, на които им строшат ребрата?

— Някои умират, а някои оздравяват, — реших аз, без да се замислювам.

Мишо се поповдигна развжлнувано.

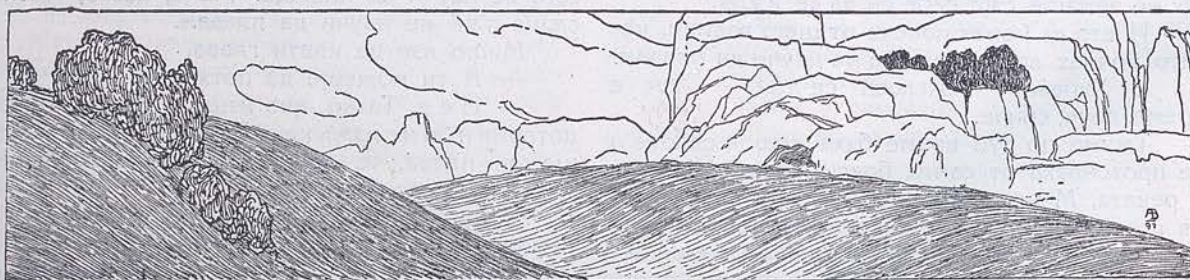
— Аз сега, когато ще се бия, всякога по ребрата ще удрям. Ти ще ме научиш.

— Добре.

— Това е много интересно, — рече Оленцето.

— Аз нали ти казвах! Аз нали ти казвах — подхвана Мишо.

За тях тоя мир, в който бях израсжл аз, беше до такава степен чужд и загаджен, че те в едно и сжщо време се ужасяваха и се чудеха на всяка дребулия, която им сжбщавах.

По М. Ю. ЛЕРМОНТОВ

ОБЛАЧЕНЦЕ ЗЛАТНО ПРЕНОЩУВА...

На грдите на Балкана стари
Облаченце златно пренощува;
В ранно утро, щом се то сжбуди,
С радост по лазурни пжт заплува.

Но остави то следа от влага
По лице му с бржчки набраздено...
Той самин... замисли се джлбоко
И заплака тихо, натжжено...

Трайко Симеонов